



מת (חיפה) 5133-07-25 - מדינת ישראל נ' רונן מעדי (עצור/אסיר בפיקוח)

מ"ת (חיפה) 5133-07-25 - מדינת ישראל נ' רונן מעדי שלום חיפה

מ"ת (חיפה) 5133-07-25

מדינת ישראל

נגד

רונן מעדי (עצור/אסיר בפיקוח)

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[02.09.2025]

כבוד השופט תומר שלמה בן חמו

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר בהחלטתי מיום 17/7/25 בה הורתי על להורות על מעצרו של המבקש באיזוק אלקטרוני. תיק זה הוגש כנגד המבקש ביום 15/7/25 בד בבד עם כתב אישום אשר מייחס לו עבירות של נהיגה בפסילה- פסילת בית משפט, אי ציות להוראת שוטר במדים, רשיון רכב פקע ונהיגה ברכב ללא ביטוח. מעיון בעובדות כתב האישום עולה כי לאחר שהמבקש נעצר על "שוטרים לבדיקה ככלית ומשלא היה בידו תעודה מזהה להצגה נדרש המבקש על ידי השוטרים לצאת מהרכב ולהתלוות אליהם, בנסיבות אלו לאחר שהתרחק מספר צעדים החל בבריחה רגלית תוך חציית כביש לכיוון רכבים הבאים מכיוון הנגדי, השוטרים דלקו אחריו וקראו לו לעצור אך זה המשיך בריצה עד שנעצר על ידם, כל זאת כשהמבקש פסול מלנהוג, רשיון הרכב שלו פקע וללא ביטוח. במעמד הדיון הסכים הסנגור עו"ד עליאן לראיות לכאורה וביקש לטעון לעילת המעצר ולחלופה, על אף ההסכמה של ההגנה קיבלתי לידי את תיק החקירה וקבעתי כי קימות בו ראיות טובות לכאורה בדמות דוחות השוטרים אשר הבחינו במבקש יוצא מהרכב ונמלט החלו מרדף אחריו ופרוטוקולים של גזרי דין בו המבקש נפסל על אף גרסתו של המבקש כי לא נהג כלל ברכב.

בבקשה בפני לעיון חוזר טוען ב"כ החדש של המבקש כי יש להורות על שחרור המבקש מאחר והמבקש לשיטתו לא היה פסול מלנהוג ברכב, המבקש חתם על תצהיר במסגרת גזר דין הקודם מסר אותו לסנגורו (עו"ד עליאן) ובשל מחדלו התצהיר לא הוגש לתיק בית המשפט ובמחדל נוסף הצהיר עו"ד עליאן כי קימות ראיות לכאורה. סעיף 52 לחוק המעצרים קובע כי עיון חוזר בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה - ייעשה באם "נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה.



במקרים שבהם הבקשה לעיון חוזר נסמכת על טענה לכרסום בתשתית הראייתית יש להצביע על כרסום מהותי ומשמעותי, מהפך ראייתי, כי השינויים הם כאלה שמוטטו את ראיות התביעה, כי חל שינוי דרמטי בבחינת הפיכת הקערה על פיה, כך שבעקבות השינוי תיטא הכף לעבר זיכוי הנאשם על פני הרשעתו, וכיוצא באלה ביטויים המצביעים על כך שלא די בהעלאת טענה נקודתית לקיומו של שינוי במארג הראיות כדי להצדיק התערבותו של בית המשפט העליון במישור הראייתי. (בש"פ 1883/22 אבו ג'ודה נ' מדינת ישראל נבו 24/4/22).

בעניינו, אין מחלוקת גם מפי הסנגור "החדש" כי רשיון הנהיגה או תצהיר לא הופקדו לאחר שהמבקש נפסל והתצהיר שהגיע בדרך פלא למעלה מחודש לאחר מעצרו יבדק ויחקר במסגרת התיק העיקרי אני סבור כי אין בטענה כי הסנגור הקודם התרשל כדי לקבוע כי לא מתקיימות ראיות לכאורה.

ההלכה היא כי בשלב זה בית המשפט בוחן רק את הפוטנציאל ההוכחתי של חומר החקירה, ואין הוא קובע ממצאים מזכים או מרשיעים, כך נפסק; כידוע, בשלב הארכת המעצר עד תום ההליכים כל שעל בית המשפט לבחון הוא האם קיימת תשתית לכאורית להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו. תשתית לכאורית כאמור אינה דורשת הוכחת אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר כי אם בחינת הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי האצור בחומר החקירה.

ראיות לכאורה להוכחת האשמה הן איפוא ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיבודן במהלך המשפט - תוך בחינתן בחקירות, ותוך קביעת אמינותן ומשקלן - יוביל לראיות אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר. רק אם קיימים ליקויים בסיסיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה באופן שהחומר הגולמי כפי שהוא נתפס כיום לא יוכל - גם לאחר "עיבודו" בעתיד והעברתו בכור המבחן של ההליך הפלילי - להקים תשתית ראייתית אשר יש סיכוי סביר שניתן יהא לבסס עליה את הרשעת הנאשם, תתבקש המסקנה כי אין מצויות נגד הנאשם ראיות לכאורה להוכחת האשמה ועל כן אין מקום למעצרו עד תום ההליכים (ראו למשל: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 10512/05 פינר נ' מדינת ישראל (טרם פורם)).

בנוסף מעבר לעבירה החמורה של נהיגה בפסילה מיוחסות למבקש עבירות נוספות ועיון בעובדות כתב האישום מצביע על התנהגות מסוכנת ובריחה משוטרים, עבירת אי הציות המיוחסת למבקש הינה בעלת חלק מרכזי בעילת המעצר שכן מי שלא מציית לשוטר לאחר שנחשד בעבירה מגלה כי לא ניתן לתת בו אמון.

סוף דבר לא מצאתי כי יש מקום לשנות מהחלטתי מיום 17/7/25 ואני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, ט' אלול תשפ"ה, 02 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.